

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **K. T. L.** zast. Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem, se sídlem Martinská 319/10, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 1. 2015, č. j. 30 A 151/2014 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 3. 11. 2014, č. j. MV-148401-3/SO-2013, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2013, č. j. OAM-1328-13/ZR-2013. Ministerstvo tímto rozhodnutím zrušilo žalobkyni platnost povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zároveň uložilo žalobkyni podle ustanovení § 77 odst. 3 téhož zákona lhůtu k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobkyně pobývala nepřetržitě mimo území České republiky 7 let, 5 měsíců a 14 dní (od 29. 8. 2005 do 11. 2. 2013), přičemž zákon o pobytu cizinců umožňuje takový pobyt pouze do 6 let [§ 77 odst. 1 písm. d) tamtéž].

[2] Žalobou podanou dne 10. 12. 2014 u Krajského soudu v Plzni se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a navrhovala přiznání odkladného účinku žalobě.

[3] Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 6. 1. 2015, č. j. 30 A 151/2014 - 33, žalobu i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě odmítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění konstatoval, že žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 9. 12. 2014, přičemž rozhodnutí žalované bylo doručeno žalobkyni prostřednictvím jejího zástupce dne 6. 11. 2014. Jelikož lhůta pro podání žaloby uplynula podle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 40 odst. 3 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v pondělí dne 8. 12. 2014, krajský soud žalobu pro její opožděnost podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] V kasační stížnosti podané dne 20. 1. 2015 u krajského soudu brojí žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) proti nadepsanému usnesení krajského soudu. Stěžovatelka je toho názoru, že krajský soud posoudil nesprávně délku lhůty k podání žaloby, protože stěžovatelka byla po celou dobu v dobré víře, že je tato lhůta podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. dvoutříměsíční. Jelikož je stěžovatelce pouhých 11 let a je vázána na území České republiky rodinnými vazbami, měl by soud rozhodnout ve prospěch stěžovatelky; v zájmu státu není rozdělování rodin, nýbrž hájení zájmů dítěte. Stěžovatelka dále uvádí, že sám správní orgán porušil zákon nedodržením zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí (§ 71 odst. 1 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), když od podání odvolání do vydání napadeného rozhodnutí uplynul téměř rok. Vedle průtahů v řízení stěžovatelka namítá i procesní pochybení správního orgánu, protože při ústním jednání nebyl přítomen tlumočnický a stěžovatelka ani nebyla o právu na tlumočnicka poučena. Protože rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu jsou v rozporu s mezinárodními smlouvami, Úmluvou o právech dítěte a s lidskými právy stěžovatelky a jejich rodinných příslušníků, navrhuje jejich zrušení.

[5] Žalovaná se ve lhůtě stanovené soudem ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Ze spisů zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti: Přípisem ze dne 27. 9. 2013, doručeným dne 1. 10. 2013, informoval Mgr. Ivo Žižkovský, advokát, správní orgán prvního stupně o převzetí právního zastoupení stěžovatelky v řízení pod č. j. OAM-01328-10/ZR-2013. Součástí byla i plná moc ze dne 27. 9. 2013 udělená matkou

pokračování

stěžovatelky jmenovanému advokátovi k zastupování její dcery. Rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2014, č. j. MV-148401-3/SO-2013, bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno prostřednictvím datové schránky dne 6. 11. 2014.

[9] Žaloba doručená krajskému soudu dne 10. 12. 2014 byla podána k poštovní přepravě dne 9. 12. 2014. Žaloba byla podána právním zástupcem stěžovatelky.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[ž]aloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout“.

[12] Podle § 40 odst. 3 s. ř. s. „[p]řípadně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin“.

[13] Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. „[l]hůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak“.

[14] Stěžovatelka předně brojí proti nesprávnému posouzení délky lhůty pro podání správní žaloby. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 23. 4. 2004, č. j. 7 Azs 68/2004 - 45, uvedl, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí být podána do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Přitom jako jeden z takových případů, kdy zvláštní zákon stanoví jinou lhůtu, uvedl i ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které zkracuje lhůtu k podání žaloby na 30 dnů.

[15] Nejvyšší správní soud považuje ze spisu za prokázané, že rozhodnutí žalované bylo doručeno stěžovatelce prostřednictvím jejího zástupce dne 6. 11. 2014. Jelikož lhůta k podání žaloby podle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v délce 30 dní připadla na sobotu 6. 12. 2014, nejzazším dnem k podání žaloby bylo za použití ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. pondělí 8. 12. 2014, přičemž tento den stačilo žalobu podat k poštovní přepravě (§ 40 odst. 4 s. ř. s.). Žaloba byla ale podána k poštovní přepravě až dne 9. 12. 2014, tedy pozdě.

[16] Pokud stěžovatelka namítá, že byla v dobré víře ohledně delší lhůty pro podání žaloby, nepovažuje zdejší soud tuto námitku za důvodnou. V právním státě se předpokládá u všech subjektů práva znalost právního řádu a neznalost zákonů se neomlouvá ani v případě cizinců pobývajících na území České republiky. Ostatně v případě stěžovatelky, která byla zastoupena v řízení před správním orgánem i před soudem profesionálně zdatným právníkem – advokátem, nelze na takovou argumentaci přistoupit. I kdyby tomu tak ovšem nebylo, v nyní posuzovaném případě zákon výslovně vylučuje možnost prominutí zmeškání lhůty (§ 40 odst. 5 věty první s. ř. s.). Jedná se totiž o lhůtu pro podání správní žaloby, u které zákon výslovně jakoukoli diskreční pravomoc soudu zapovídá (viz § 172 odst. 1 na konci zákona o pobytu cizinců, ale i § 72 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Stěžovatelka dále uvádí celou řadu věcných námitek ohledně jejich rodinných vazeb, ochrany zájmu dítěte, průtahům ve správním řízení, nepoučení o právu na tlumočníka a porušení mezinárodních smluv. Nejvyšší správní soud ale k těmto věcným námitkám nepřihlédl, protože v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby se nemohl zabývat meritorními námitkami napadajícími zákonnost rozhodnutí správních orgánů.

[18] Příkaz zohlednění zájmů dítěte podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) je relevantní všude tam, kde správní či soudní orgány volí mezi různými možnostmi výkladu právních předpisů či mají ze zákona možnost určité úvahy. Tak tomu však v nyní řešeném případě není, neboť zákonná ustanovení týkající se lhůty pro podání žaloby a vyloučení prominutí zmeškání lhůty jsou zcela jednoznačná a neposkytují soudům žádnou volnost při jejich aplikaci.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah zjistil, že krajský soud dospěl ke správnému závěru, když shledal podanou žalobu opožděnou; krajský soud proto neměl jinou možnost, než žalobu odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšné stěžovatelce nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a úspěšná žalovaná žádné náklady řízení neuplatnila.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu